

Recensie: The Moderate Soprano ★★★★1/2****1/2

Duke of York s Theatre London
vrijdag 4 mei 2018

foto © Johan Persson

Recensie:

The Moderate Soprano van David Hare bevat alles wat een stuk zeer goed maakt: een degelijke plot, scherpe (humoristische) dialogen, een knappe boog die het verhaal maakt, een strakke spanningsboog (de voorstelling duurt twee keer een uurtje), straf decor (van Bob Crowley) en dito belichting (van Paule Constable). The Moderate Soprano, dat al in 2015 erg goed onthaald werd in het Hampstead Theatre en nu herzien werd qua decors en kostuums, gaat over John Christie die het enige privé operahuis uitbaatte in de jaren '30 in Glyndebourne om zijn veel jongere vrouw Audrey Mildmay met 'small voice' maar die dat weet te compenseren door de juiste uitstraling een podium te bieden. Roger Allam kruipt net als in 2015 opnieuw in de huid van Christie, een rol die hem op het lijf geschreven is. Mildmay wordt gespeeld door Nancy Carroll die ook haar rol herneemt uit 2015. Geld is geen probleem voor Christie, maar al snel wordt duidelijk dat hij geen bal afweet van opera, laat staan van hoe je een degelijke zaal moet bouwen die aan de moderne technieken beantwoordt. Een Wagneropera "Who else is there?" en dan nog liefst Parsifal - wil hij als opener plaatsen. Daarbij heeft hij een uitvoering door een strijkerskwartet in gedachten. Hij bezoekt dirigent Fritz Busch (Paul Jesson). Vervolgens maken ook Rudolf Bing (Jacob Fortune-Lloyd) als artistiek directeur en Carl Ebert (Anthony Calf) als algemeen manager deel uit van zijn team dat onder Christies zakelijke leiding valt. Het Naziregime wint immers in Europa aan terrein en voor deze creatieve zielen is Glyndebourne een soort van toevluchtsoord.

Al meteen zal er een struikelblok opduiken. Want het trio wil artistieke vrijheid kunnen genieten. Ze vergelijken het met de job die de tuinman doet. Christie vertrouwt dat werk al jaren toe aan een professional, opera's programmeren doe je best met verstand van zaken. De drie slagen erin om het uit Christies kop te halen om Wagner te programmeren. Met Le Nozze di Figaro van Mozart zal men openen. 'Mozart past bij dit huis en omgekeerd.' klinkt het in de redenering. Dat Christie niet al te veel weet van opera laat ie horen wanneer 'Falstaff' als titel in een gesprek valt. 'Shakespeare?' vraagt Christie die een 'Neen, Verdi' als antwoord krijgt.

Interessant is ook dat de personages commentaar geven over de actie en zo ook hun hypocriet/opportunistisch kantje tonen ('Voor Glyndebourne was Mildmay goed genoeg, voor NY niet'). Dan weer toont de voorstelling hoe elitair het wereldje denkt: 'Ze zong in een productie die tourde.' klinkt het meewarig met enige dedain. Regisseur Jeremy Herrin maakt ook tijdsprongen door zijn personages te laten vertellen wat ze na hun Glyndebourne periode allemaal gedaan hebben. Het meest tragische personage is met stip dat van Mildmay die fysiek en mentaal fragiel bleek. Naast depressies kampte ze ook met allerlei fysieke klachten.

Roger Allam mag als Christie meermaals op de lachspieren werken wanneer ie tegen Mildmay stelt: 'Als ik zou liegen, zou ik het tegen je zeggen.', blijkt een gewiekste zakenman neer te zetten wanneer hij laat optekenen: 'Ik ga het zo donker maken dat de mensen de uitgang niet vinden.' en slaat spijkers met koppen in de quote: 'I hate music lovers. They do nothing else but complain. But I do love music.' Er is iets van aan...

< Bert Hertogs >

The Moderate Soprano speelt nog t.e.m. 30 juni 2018 in het Duke of York's Theatre in Londen.